

Τῶν Κορδονάτων ὁ χορὸς
θρηνεῖ καὶ πάλιν γοερός,
πλὴν ὁ σέπτῃς Γορτύνιος
ὡς πάντοτε γαλήνιος

προσνεύει καὶ 'στὸν φθάσαντα μετὰ τὴν ἑνδεκάτην,
θωπεύει καὶ τὸν φθάσαντα μετὰ τὴν δωδεκάτην.

Κι' ἐκείνον τὸν παρατηρεῖ
καὶ τοῦτον τὸν παρηγορεῖ,
καὶ πρὸς τὸν ἄλλον δίδει
παρήγορον σανίδι,

καὶ πρὸς καὶ μιλίγιος εὐχαριστεῖ τοὺς πάντας,
τοὺς μετ' αὐτοῦ καὶ σὺν αὐτῷ παθόντας κι' ἀναστάντας.

Ὁ Κορδονάτος κι' ὁ Σκαρπινάτος.

Ντελ.— Σκάσε, λίσσαζε, Κορριάτη,
ξαναμπάινω 'στὸ Παλάτι.
Τὸ ποτήρι μου κτυπῶ... 'στὴν υγιὰ σου τράγκα τρίγκα...
τρώγω καὶ φιλεῖ ντὲ μπέρ κι' ἀλὰ Ρισελιζέ πουτίγκα,
καὶ τοῦ Βασιλιὰ 'μιλῶ...
ξίσου, Κόντη... τραλαλό.

Νάξερης μὲς 'στὸ Παλάτι
τί χαρὰ ποῦ σοῦ τὴν εἰχα...
ἔσκασαν οἱ Σκαρπινάτοι,
ποῦ τοὺς ἔκοψα τὸν βῆχα.

Τὴν σκασίλα σου κυττάζω κι' ὀλοένα πέρνω φόρα,
κι' ὁ τῆς Πάλλης Μονοκροῦσος ἔγινε 'δικός μου τῶρα.

'Ὀχ! ψυχὴ μου Μονοκροῦσο,
ἔλα πιά καὶ μὴ βραδύνης,
'πὲς το πάλι νὰ τάκούσω
πὼς ἡμέτερος θὰ γίνης.

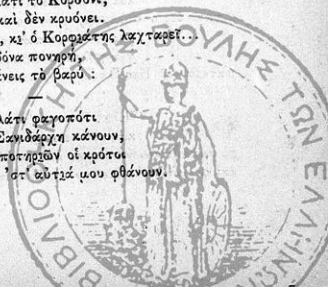
'Ὅλοι γράμματα μοῦ στέλλουν, μὲ δηλώσεις μὲ σκοτίζουν,
οἱ μπεμπέδες τῆς Κορδόνας σοο πάνε κι' αὐγατίζουν,
τοὺς μετρῶ τὸ μεσημέρι βγαίνουν ἑκατὸν τράντα,
τοὺς ξαναμετρῶ τὸ βράδυ βγαίνουν ἑκατὸν σαράντα.

Σ' ἔφαγα, Μομοκρανοῦ,
'στὴν Κορῶνα μου καρσί
λέω τοὺς θεσμούς φαρσί,
πίνω τὸ γλυκὸ καρσί
μὲ τὴν κοῦπα τὴν χρυσή.

Θεοτ.— Σὲ κυττάζω μὲ τὰ κιάλια,
Κορδονοῦ, μαρῶλα γρήτσα,
καὶ μοῦ πέφτουνε τὰ σάλια
καὶ μοῦ βάζουν σαλιάρτσα.

'Ἐστὸ Παλάτι τὸ Κορδόνι,
τὸ φουὰ καὶ δὲν κρυώνει.
'Ἡ Θεοδώρα τρώει πιάτα, κι' ὁ Κορριάτης λαχταρεῖ...
ἄχ! Κορδόνα πονηρή,
τί μοῦ κάνεις τὸ βαρῦ:

'Ἐστὸ Παλάτι φαγοπότι
γιὰ τὸν Σκαυδάχη κάνουνι,
καὶ τῶν ποτηρίων οἱ κρότσι
βροντεροὶ 'στὶ αὐτιά μου φθάνουνι.

Ἡ Θεοδώρα τρώει πιάτα,
κι' ἡ Κορφατίσσα κυρὰ
ξερογλείφεται σὺν γάτα
καὶ βραεὶ τὸν ταμπουρά.

Θλιθερὴ χορδὴ θὰ κρούσω
καὶ γι' αὐτὸν τὸν Μονοκρούσο.
Ἔλα, τζόγια, πέδικά μου,
στ' ἀγκαλιὰς τὰ δικά μου.

Γιχαὶ τρέξε... πούσαι πούσαι,
μιο κέρο Μονοκρούσο;
Μὴ μαγεύεσαι μὲ νεύμα
τῆς Κορδόνας, ἔλα πίσω...
στῆς ζωῆς αὐτῆς τὸ ρεῦμα
διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω;

Ὅμιλετ' κι' ὁ Φρασούλης πρὸς τοὺς δύο προφίλετ'.

Φ.—Μεγαλύνω καὶ τοὺς δρόσας... γεμά σου, γέρο-
[Κορδονάκινα,

γεμά σου, Κόντε-Ρεπανάκινα.

Κι' ὁ Ριτωῶτης Γαριβάλλης μὲ κλεινῆς ἀνδρείας ἔπη,
μολὶς ἤλαθε τὸ Κορδόν, σὲ πολέμους μᾶς προτρέπει.

Καλὴ βέβαια, τί λόγος!... τεῖναι τοῦτα ποῦ μᾶς λέτε,
καὶ περὶ πολέμους πάλι ἴσταν καμπουρά μᾶς βολέτε;

Ὅμως μᾶθε, πατριώτη
καὶ καρσιμιο Ριτωῶτη,
πὺς ὁ γέρος σὺν καὶ πρῶτα γιὰ πολέμους δὲν σκιρτᾷ...
τρὶς ἐδίξ, Γαριβάλλη, τρὶς ἐδίξ, λιμπερτά.

Ἄστον, μὴν τὸν ἐρεθίζῃς τὸν αἰτὸ τὸν Θεοδωρῆ,
καίρος εἶναι κι' ἐν εἰρήνῃ τὸ Κουδέρνο νὰ χερῆ.
Ἄρῃσέ τον ἴσῃ ζωῆ σου νὰ περῆξ μὲ σχαζοῦτι,
κι' ἔλα σου τὰ πεχμῆμένα νὰ συχωρεθοῦν, Ριτωῶτη.

Ἄρῃς δὲν τὸν ἐκθαμβοῖ,
τοιγαροῦν τὴν ἐκεπῆνθει,
τώρα γύρω του βομβεῖ
τῆς εἰρήνης μηλολόνηθ.

Τώρα μόνον ἢ φρεῖδῶ
σταθερὰ πολιτικῆ,
τώρα κόβει κι' ἀπ' ἐδῶ,
τώρα κόβει κι' ἀπ' ἐκεῖ.

Κι' ἂν τὰς λύρας θίξῃ Βάρδων
νέος τις ἄλιθρο δάκιμον,
καὶ κλονίσῃ καὶ τὸν Σκάρδον
καὶ κλονίσῃ καὶ τὸν Αἶμον,
ὁ παππούς ὁ πολεμάρχος τὸ πολὺ πολὺ θὰ πάρῃ
μὲς ἴσῃ νεο πατριάρχη
γιὰ πολέμου σκακράκ
πατεροῦ τοῦ Πεσματζίουλου, πατεροῦ τοῦ Καλαμάρη.

Ἔλα, Κόντη, ἴσῃ μακλό σου,
καὶ σοῦ λέω γιὰ καλό σου
τὸ κοπάδι σου νὰ πάρῃ καὶ νὰ πᾶς εἰς τὸν παππού
καὶ ζυλίαν πρὸς ἐκεῖνον νὰ δηλώσῃς τοῦ λοιποῦ.

Ἔτσι καὶ τοῦ Μονοκρούσου θὰ ξεζάσῃς τὸν καῦμό,
καὶ τὸ μέτρημα θὰ λείψῃ, ποῦ δὲν ἔχει τελειωμό.

Ἐνα κόμμα, τσελεπή,
νᾶσαι μὲ τὸν Κορδονίδα...
βλέπεις τοῦτο τὸ γιαιπὶ;
βλέπεις τοῦτο τὸ στανίδι;

Τὸ στανίδι σωτηρία,
τὸ στανίδι βακτηρία
τοῦ χιονάτου μᾶς πατρός...
κύτταξε το, κι' ἂν τολμήσῃς
ἔνα γρῦ νὰ ζεστομίσης,
κατακέραλα τὸ τρῶς.

Καὶ καμπόδασι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Γύπκη λαμπρὸν βιβλίον, ἔπου τέχῃ ἱατρικῆ,
ἦγον νᾶκ θεραπεία κι' ὁμοιοπαθητικῆ,
ὄντως ἄξιον βιβλίον θερμοστάτης συνδρομῆς,
πρὸς κυρίου καὶ κυρίας τὸ συστήνομεν κι' ἐμεῖς.

Τοῦ Βασιλείου Ρούσου λαμπρὰ Στενογραφία
μὲ σύστημα σπουδαῖον ἐν τέχνῃ καὶ σοφίᾳ.

Ἡ Ροδοδάφνη, κύριοι, περιφρημοσφῶδῃ
τοῦ ποιητοῦ Ντ' Ἀνουόντιο, ποῦ τόσα κελαῖζει,
μετάρρησις ἀρτιανῆς τοῦ Κώστα Καυροῦλα
μὲ μέτρ' ἀρμονικώτατα, τὰ μάλιστα ποικίλα.

Ἐκεῖ ἴσῃς Μητροπόλεως τὸν δρόμον τὸν γνωστὸν
περιφρημοσφῶδῃ, τὰ μᾶλα θαυμαστὸν,
τῆς Ἄννας γιῆ Βλαδιανῶ, τῆς καπελοῦ τῆς πρώτης,
ποῦ γιὰ καπέλα λεγεται τρανὴ προσωπικότης.
Ἰσῃν ἄννα παρκαγγέλλονται καπέλ' ἀπ' τὸ Παλάτι,
Βασιλισσικῆ, Πριγκιπισσικῆς τῆς ἔχει μουστερῆδες,
καὶ τὸ καπέλο ἄκάρωσε τὸ νέο τῆς Μερκάτη,
ποῦ τόσος λόγος ἔγινε καὶ ἴσῃς ἐρημερίδες.

Ὡ Μοῦσ' ἀηδονόστομη, βοήθησε νὰ ψάλω
καὶ τὸν Ἀηδονόπουλο, τὸν ράττη τὸν μεγάλο,
ποῦ νέον οἶκον ἱδρυσεν ἔμποροραπτικόν,
παρόμοιον κι' ἐράμιλλον τῶν Ἑβραϊκῶν.
Μέγαρον πλούτου πάγκαλον καὶ τέχνης αἰδίου,
πενήντα τέσσαρ' ἀριθμὸς στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου,
δύο δὲ κόπτας ἔφερε γιὰ λούσο πρὸ μεγάλο,
Ἄγγλο γιῆ τοὺς κυρίου καὶ, γιὰ τῆς κυρίας Γάλλο,
γυατὶ καὶ τμήμα κυριῶν θάχῃ περικλιές,
ὅπου τσακίστρας εἰς αὐτὸ θὰ ρεῖωνται πολλαῖς.
Γλωσσῶν Πανεπιστημίου παρὸν ντ' ὄνηρ θὰ γένῃ,
κάθε νεώτατος συρμὸς κορδὸν θὰ πηγαινῇ,
σμοῖον ἐδῶ, μέρτραις ἐκεῖ, δρό κόπτας καὶ δρό γένῃ,
ἕνας μικτὸς συνδυασμὸς ἐκεῖ θὰ μπανοβγαίνῃ,
μὰ πιστωσὶς δὲν δίδεται καὶ μερικῶς κι' ἐν γένῃ.

Σπίτ Ἰγγλις; κομπρένε φρανσέ;
μοῦσιου, μαντάμ, νὸ βερσεσέ.